Verliefd - Verlaten

Colofon

ISBN: 978 90 8954 548 0
1e druk 2013
© 2013 Henriëtte Hemmink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:
Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra
Omslagfoto: Rosa de Weerd

Dit boek is fictioneel. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur, of zijn fictioneel gebruikt. Iedere overeenkomst met ware gebeurtenissen, plaatsen of personen (levend of dood) berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

VERLIEFD - VERLATEN

Henriëtte Hemmink

Elikser
UITGEVERIJ

Deel 1

DONSVEERTJES!

1.
Donsveertjes

Fien is buiten adem, maar probeert haar snelle fietstempo vol te houden.
Achter haar fietsen drie meisjes uit haar klas: Eva, Susan en Willemijn. Ze praten en lachen.
Op het marktplein werpt Fien een snelle blik over haar schouder voordat ze afbuigt naar links.
Ze mogen niet weten dat ze elke dag na schooltijd door zijn straat fietst.
In haar buik zeurt een vreemde spanning, alsof er iets gaat gebeuren.
Daar is het huis!
In de achtertuin wappert wasgoed aan de lijn. De geur van gemaaid gras mengt zich met de wind.
Fien weet nog dat hij verrast zijn hand opstak toen ze langsfietste. Het was de laatste keer dat ze hem thuis zag.
Zijn moeder staat in de tuin, handen in de zij en met haar rug naar de straat gekeerd.
Nog een snelle blik naar het slaapkamerraam, rechtsboven. In de weerspiegeling van het glas drijven witte wolken in een blauwe lucht voorbij.
De hemel.
Aan het eind van de straat, bij het kruispunt keert ze om en gaat via het marktplein terug.
Haar maag trekt samen; dat is haar pijn van het missen.
Eva, Susan en Willemijn zijn nergens meer te zien.

Mensen uit Fiens omgeving zeggen dat ze er mooi uitziet. Lange haren, donkere wenkbrauwen, lange wimpers, brede kaaklijn en een hoog, klassiek gevormd voorhoofd. Het meest opvallend zijn haar donkerblauwe ogen met snippertjes lichtgroen.
Sam vond ze betoverend. Zij had gelachen, omdat ze toen liever bruine ogen wilde hebben. Nu niet meer.
Fien steekt met haar fiets dwars over het plein en passeert de robuuste kerktoren voor de tweede keer.
Twee donsveertjes dwarrelen langs haar gezicht.
Verbaasd kijkt ze naar boven, naar de hoogste omloop van de toren. Opnieuw dwarrelen twee grijze donsveertjes langs de toren naar beneden.
Een huivering glijdt langs haar rug.
Dit kan helemaal niet.

2.
Hemel

'Moeilijke dag?' vraagt Sonja zacht.
Fien tilt geërgerd haar hoofd op.
'Sorry.' Sonja maakt een verontschuldigend gebaar.
'Ik wil niet altijd praten.'
'Weet ik, maar als je zo stil bent…'
'Dan heb ik gewoon geen zin om te praten.'
'Beloof me dat je…'
Met nijdige passen verlaat Fien de keuken en ze trekt de deur hard achter zich in het slot.
Boven op haar kamer barst ze in tranen uit. Het gevoel dat mam op haar let, benauwt haar.
Waarom zou ze alles vertellen? Eerst wil ze zelf begrijpen wat ze voelt, en waarom.
Fien pakt haar laptop en opent het bestand 'Sam'.

Lieve Sam!

Er is vanmiddag iets gebeurd toen ik uit school kwam.
Je weet toch dat ik eerst langs jouw huis fiets?
De was hing buiten. Dat vond ik akelig, omdat er niets van jou aan de lijn hing.
Daarna kwam ik op het plein en ik fietste langs de toren. Opeens zweefden twee donsveertjes voor mijn gezicht langs. Verbaasd keek ik omhoog naar de toren en ik zag nog meer veertjes naar beneden komen.

Even dacht ik dat er iemand vanaf de bovenste omloop veertjes naar beneden liet vallen.
Maar veertjes vallen niet.
Er was niemand.
Er zat geen vogel op de rand.
De veertjes kwamen uit het niets.
Uit het niets? Onzin!
Donsveertjes komen niet uit het niets!
Ze komen op zijn minst uit de hemel.
Toch?

Fien staart naar het scherm.
Het is fijn om Sam te schrijven.
Dat ze dat zou doen, had ze van zichzelf niet verwacht.
Haar leraar Nederlands legde tijdens de les uit dat schrijven zinvol kan zijn. Als je schrijft, ga je gedachten ordenen, waardoor je beter begrijpt wat je denkt of voelt. Toen hij daarover sprak, keek hij opvallend vaak haar kant op.
Natuurlijk kan Sam haar brieven niet echt lezen.
Hij is dood en heeft geen ogen om te lezen, geen mond om mee te praten, geen oren om te luisteren, maar wel gedachten die hij kan 'voelen'. Daar is Fien van overtuigd.
Beneden loopt haar moeder door de kamer.
Fien pakt haar mobiele telefoon en verstuurt een sms'je.

Je bent de liefste mams van de hele wereld.
Ik begrijp jou wel.
Jij mij?

Je allerliefste, maar irritante ☺ dochter,
Fien XXXX

Sonja heeft het sms'je gelezen. Ze staat onder aan de trap en roept haar dochter.
Fien opent haar kamerdeur. 'Ja?'
'Theedrinken?'
'Ik weet niet…'
'Niet om te praten.' Sonja stelt haar gerust.
'Dan lust ik wel thee.' Grijnzend loopt ze terug naar de computer om af te sluiten. 'Ik kom eraan!'
Verbijsterd staart ze naar het scherm van haar computer, waar met grote letters staat: **JA**.
Wat 'ja'?
Hoe kunnen die letters zomaar uitvergroot op het scherm staan?
Wie heeft dat gedaan?
Fien draait argwanend in het rond. Haar kamer is leeg. Iemand moet het woord 'ja' hebben ingetikt.
Langzaam laat ze zich op haar bureaustoel zakken en ze drukt op de spatiebalk.
Het scherm springt een seconde op zwart, dan verschijnt haar tekst die ze zojuist voor Sam geschreven heeft.
Donsveertjes komen niet uit het niets!
Ze komen op zijn minst uit de hemel.
Toch?
Zonder dat ze het toetsenbord aanraakt, verschijnt het woord **JA** opnieuw op het scherm.
Zomaar, vanzelf!

Fiens mond zakt open van verbazing.
Is het een antwoord op haar tekst?
Opnieuw drukt ze op de spatiebalk, en net als de vorige keer komt haar tekst pas in beeld als het even zwart is geweest. Heel vreemd.
Met bonkend hard sluit ze de computer af.
Duidelijk; donsveertjes komen niet uit het niets, maar uit de hemel.
Alsof Sam er iets mee te maken heeft.
Maar hoe?
Minuten later zit ze tegenover haar moeder in de kamer. Benen opgetrokken, warme kom thee in beide handen.
Door vragen te stellen probeert Sonja een gesprek met haar dochter op gang te brengen. Het lukt niet. Fien is met haar gedachten ergens anders.
'Vind je het goed dat ik vanavond even bij Mieke op visite ga?'
Fien knikt bevestigend.
'Ik blijf niet lang. Wil je mee?'
'Ik? Waarom?!'
'Anders ben je alleen thuis.'
'Ik ben dertien.'
'Dat heeft er niets mee te maken.'
Fien schokschoudert.

3.
Zou ze het durven?

De stilte valt als een zware deken over Fien wanneer haar moeder de straat uit fietst.
Zal ze iemand van haar klas bellen, even chillen of naar de bibliotheek gaan?
Ze loopt heen en weer door de kamer. Onrust knijpt haar maag samen.
Het is beter om thuis te blijven. Ze hoeft niet bang te zijn. Wat kan er gebeuren?
Het duurt een paar minuten voordat ze naar haar kamer gaat en de computer opstart.
Ze wacht bij het raam, haar rug naar de computer gekeerd. Fien durft bijna niet te kijken.
Het scherm floept aan, maar er is niets bijzonders te zien.
Ze trekt een grimas. Zie je wel, ze heeft het zich ingebeeld!
Computers kunnen niet uit zichzelf woorden typen.
Sam wist veel van computers. Hij zou zeker een verklaring hebben gehad.

Sam,

Toen ik de vorige tekst had geschreven, stond er opeens 'JA' op het scherm.
Best eng. Eigenlijk kan het niet.
Even dacht ik dat jij het gedaan had. Maar dat kan al helemaal niet.

Je bent er niet. [Wel in mijn gedachten.]
Hoe is het voor jou om niet meer hier te zijn?
Ik vraag me vaak af waar je bent en of je ons mist.
Ik moet nog steeds zomaar huilen. Vooral omdat ik weet dat jij hier nog had willen zijn.
Je deed veel leuke dingen en was bijna altijd blij.
Om alles.
Ook om ons.

De letters op het scherm zweven voor haar ogen. Fien stopt met schrijven en veegt de tranen van haar wang.
Waarom gebeuren er dingen in je leven die je niet wilt?
Sam dacht over veel dingen na.
'Mensen denken dat doodgaan het grootste geheim is. Volgens mij gaat het om het geheim van het leven,' zei hij weken voor zijn dood.
Soms begreep ze niets van hem. Hij zei dat het niet erg is wanneer je iets niet weet. 'Als het belangrijk voor je is, gebeuren er dingen waardoor je het vanzelf gaat begrijpen.'
Aarzelend gaan haar handen terug naar het toetsenbord.

Sam, ben je wel echt dood?
Soms denk ik dat je hier nog bent.
Ergens…

Stilte zweeft door het huis.

Fien voegt de laatste tekstregels aan het document toe. Ze denkt opeens aan het zomerhuis op het eilandje bij de Rietpoel, eigendom van Samuel van Rijn, de opa van Sam. Een oud huisje, midden in het meer. Het ziet er sprookjesachtig uit door het rieten dak en de kleine raampjes. De verf op de kozijnen vervaagt, onderhoud blijft al jarenlang achterwege. De glazen uitbouw van het huisje is het atelier. Het staat er vol met boeken, tubes verf, schilderdoeken, kwasten, penselen, ezels en gebruikte paletten.
Sam had beloofd op het huisje te passen. Hij roeide er minstens eenmaal per week naartoe om te controleren of alles in orde was. Opa Samuel was een een paar maanden in het buitenland.
Toen ze elkaar beter leerden kennen, vroeg Sam of ze mee wilde naar het atelier van zijn opa.
Fien heeft niet direct 'ja' gezegd, omdat ze niet wist of het een goed idee was om met een jongen die ze nog niet zo lang kende naar een afgelegen plek te gaan.
Uiteindelijk deed ze het en ze heeft er prachtige herinneringen aan overgehouden.
Zou opa Samuel weer elke dag op het eiland zijn?
Misschien mag ze een keer met hem mee.
Zou ze het durven om naar die plek terug te gaan?

4.
Is het waar?

Fien loopt alleen over het marktplein en knijpt haar ogen tegen het felle zonlicht samen.
Volle terrasjes, geroezemoes. Lachende kinderen bij de fontein.
Ze heeft niets met haar klasgenoten afgesproken. Waarom loopt ze hier dan?
Heeft ze haar moeder beloofd een boodschap voor haar te doen?
Fien laat de rugzak van haar schouders glijden en kijkt wat er in haar tas zit. Geen portemonnee van haar moeder. Wel haar eigen agenda, etui en dagboek.
De foto van Sam steekt er voor de helft uit. Ze schuift de foto behoedzaam terug tussen de bladzijden om te voorkomen dat er vouwen in komen.
Ze denkt veel aan Sam.
Dood en leven gaan niet samen.
Dood is onomkeerbaar.
Wie ziek is, kan genezen. Wie arm is, kan rijk worden en wie verdrietig is, kan blij worden.
Maar wie dood is, wordt nooit meer levend.
Ze wil dat het niet waar is.
Sam kan niet dood zijn. Hij is nog zo levend in haar herinneringen.
Met haar moeder praat ze er weinig over. Haar goedbedoelde adviezen zijn lief. Maar Fien wil zelf ontdekken hoe ze ermee om wil gaan.

Hij heeft haar verlaten zonder afscheid te nemen.
Ze wil hem graag nog eens zien.
Nog eenmaal zijn stem horen.
Zijn ogen op haar gezicht voelen.
Zijn lippen op die van haar.
Dat ze elkaar kusten, weet niemand.
'Fien?'
Roerloos blijft ze midden op het plein staan. 'Sam?' Verbijsterd kijkt ze over haar schouder naar een lange jongen die verlegen glimlacht.
'Lennart,' verbetert hij.
Fien slikt. 'Ken ik jou?'
'Nee.' Lennart schudt zijn hoofd en doet een stap dichterbij.
'Hoe weet je dat ik Fien ben?'
'Sam heeft over jou verteld.'
Ze staart hem met grote ogen van verbazing aan. 'Sam is al maanden dood.'
'Ik ook.'
Er glijdt een rilling over haar rug. 'Jij ook?'
'Langer dan Sam.'
Fiens mond zakt open van verbazing. 'Wat?'
'Dood.' De jongen tegenover haar lacht zachtjes om de verbijstering die op haar gezicht verschijnt.
'Dood bestaat helemaal niet.'
'Het bestaat wel,' hoort Fien zichzelf zeggen.
'Je komt er vanzelf achter hoe het zit.'
Fien opent haar mond om een volgende vraag te stellen, maar doet het zwijgen ertoe.
De ontmoeting met Lennart heeft iets onwerkelijks. Haar

ogen glijden onderzoekend over zijn lichaam. Er klopt iets niet, denkt ze, maar tegelijk constateert ze niets vreemds. Niemand op het plein schenkt aandacht aan de jongen en het meisje.
'Bewijs het maar…' fluistert Fien.
'Doodgaan bestaat niet.'
'Kan ik Sam zien?'
'Misschien.'
'Je kunt niets bewijzen,' mompelt Fien uitdagend. Ze vindt het niet leuk dat hij doet alsof ze Sam terug zal zien.
'Het atelier…' hoort ze hem vanuit de verte zeggen.
Plotseling klinkt een geruis in haar oren.
'Fien?! Wakker worden!'
Ze knippert met haar ogen en kijkt in het gezicht van haar moeder. 'Hoe laat is het?' mompelt ze.
'Kwart voor acht. Je hebt de wekker blijkbaar uit gezet en bent verder gaan slapen.'
Fien gooit het dekbed van haar af en zwaait haar benen over de rand. 'Heb geen zin.'
Sonja kijkt haar dochter fronsend aan. 'Moe?'
'Geen zin.'
Sonja verlaat zwijgend de slaapkamer.
Fien lijkt uiterlijk op haar moeder. Beiden hebben donker haar, een hoog voorhoofd en een brede kaaklijn. Alleen de kleur van de ogen is anders. Die van Sonja zijn bruin.
Fien laat zich weer achterover op de matras vallen en staart naar het plafond. Ze wil terug naar de droom om het gesprek met Lennart af te ronden.
Sam voelde dichtbij.
Kent ze iemand die Lennart heet?

Vaak verwerk je in dromen allerlei dingen door elkaar.
Fien zoekt in alle hoeken van haar geheugen, maar ze herinnert zich niemand met dezelfde naam. Lennart is en blijft een onbekende van haar.
Sam kent Lennart wel! Ze hebben over haar gepraat.
Wanneer?
Die jongen beweerde dat doodgaan niet bestaat. Volgens hem zou ze er vanzelf achter komen hoe het zit.
Vaag!
Atelier, dat was het laatste wat ze hem hoorde zeggen.
Fien sluit haar ogen en probeert zich het laatste beeld van haar droom voor de geest te halen. Ze wil uitzoeken wie Lennart is, en of het waar is wat hij zegt.

5.
Tom

De hele dag blijft de droom in Fiens gedachten.
Was het wel een droom?
De tijd op school kruipt voorbij. Fien luistert nauwelijks, maar kijkt de leraren zeer geïnteresseerd aan.
Eva vraagt of ze na de laatste les zin heeft om mee te gaan naar haar huis. 'Samen wiskunde voorbereiden?'
'Begh!' Fien haalt haar neus op.
'Repetitie, morgen!' helpt Eva haar herinneren.
Ook dat nog. Ze was het vergeten.
Fien besluit mee te gaan.
Eerst brengen ze een bezoekje aan de supermarkt om een paar lekkere dingen te kopen. Anders is het onmogelijk om je met wiskunde bezig te houden.
'Leuke jongen.' Eva wijst naar een lange, atletisch uitziende jongen van een jaar of vijftien. 'Hij heet Tom, hij zit in de derde.'
'Te oud,' grapt Fien.
'Voor mij niet.'
'Verliefd?'
'Mwah… Nog niet, maar zou zomaar kunnen.'
De meisjes observeren de jongen, die geïnteresseerd een tijdschrift doorbladert.
'Echt een schatje,' fluistert Eva. 'Keek hij mijn kant maar op. Wat kan ik doen dat hij mij ziet staan?'
'Trek aandacht!' adviseert Fien. 'Doe een dansje of gil!'